

דברים על קברו

עודד, מתכנסים אנו כאן המומים ומזועזעים, ממאנים להאמין כי זו דרכך האחרונה. רק לפני ימים ספורים באת מהצבא להשתתף עם בני משפחתך בהלוויית רובינאל ז"ל. היגוס עומדים אנו כאן מול קברך ומלווים אותך בדרכך האחרונה ממנה לא תשוב עוד. איומה המכה, אסון אשר מילים לא יתארוהו. נזכרים אנו, עודד, בימי ילדותך ונעורריך, אהבת את חבריך, אהבת להיות לעוזר כנגדם ואהוד כל כך היית. פעיל היית בענף השחיה ואף הצטיינת. כאשר התבגרת הוספת לעיסוקיך גם את ענף הכדור עף. הדרכה בקן בזכרון יעקב ופעילות בועדת התרבות בחברת הילדים, כאשר תמיד ידעו החברה: "עודה הטוב יתן ידו בכל אשר נבקש, מתוך ידידות ואהבה". כאשר עברת ללמוד בבי"ס "נעורים" בכפר ויתקין, מצאת סיפוק רב בעיקר בשטח בו התמחית - כלי הנדסה כבדים. בצבא השתמשת בידע זה, התקדמת ונהיית לאחד המדריכים בחיל. כשפגשנוך בחופשות הקצרות תמיד שפעת אופטימיות ושביעות רצון, וכשמך כך היית לנו, מעודד. אהבת את הבית, קוית לחזור בעוד כשנה ולהשתלם בענף אליו נקשרת כל כך, הדיג. צעיר, בריא, חזק, חרוץ, מאושר, אופטימי, מלא און וטוב לב כך נזכור אותך תמיד. בדמי ימיך נקטפת בעת מילוי תפקידך ואין ניחומים. יקרת לנו מאוד, עודד.

יהא זכרך ברוך

סמל עורך וייל ז"ל

בזמן שעורך שירת כסיני, לחצו עלי חבריו ליחידה שאפעיל

אני לחצים על כל הגורמים כדי שעורך יחזור ליחידה שלנו .
ואמנם כשהגיע עורך התאמתו כל אותם דברים שסיפרו חבריו אודותיו .
עורך היה , מפקד למופת, שקדן ומסור לתפקידו בצורה החיובית
ביותר . לעורך בתפקידו כרס"פ היו תמיד רעיונות כדי לשפר את
ההרגשה המוראלית ותנאי הנוחיות של חיילי מדור ציוד מכני הנדסי .
זה התבטא אצלו החל מחדר אשר ישמש כמועדון לחברה ועד לשיפור
תנאי השירות הטבות שונות וחוספות בביגוד ואוכל , מעל ומעבר
להקצבה הממוצעת שניהנה לחיילים .
עורך היה מתוכח איתי לא פעם , ולא הירפה ממני בעיקר בנושא
מתן חופשות לחיילים מעל ומעבר למה שמגיע .
המסירות לחיילים התבטאה אצלו אף בדרכו האחרונה . עורך ,
נפל במילוי תפקידו בדרכו לספק מזון ומים לחיילים שעבדו
במדבר - יהודה .
כזה היה הרס"פ עורך אשר עם לכתו מאיתנו נוצר פער עצום
אשר מורגש ויורגש אצלינו זמן רב .

מי יתן וירבו כמוהו חיילים מסורים

סרן גדעון תימור

מפקד מדור צמ"ה

סיפורו של יעקב קצלניק ...

לכתוב על עודד ז"ל תקצר היריעה מהכיל , סיפור מותו של עודד נוגע אלי מאוד שהרי עודד היה בדרכו האחרונה אלי. ועשה את דרכו האחרונה אלי בהתנדבות לאחר שהתבקש על ידי להקפיץ לנו לשדה עוקב מים .

ביום חמישי בצהריים הגיע עודד בתוקף היותו הרס"פ שלנו לשטח במדבר יהודה והביא עמו הספקת מזון . לאחר שעידכן אותנו על כל הנעשה בבסיס, ומסר מספר דשי"ם לחברה, החליט לנסוע חזרה לבסיס . בטרם נסע ביקשתי ממנו שלמחרת , יום ששי , ינסה להקפיץ לנו עוקב מים וכמו כן חבית שמן .

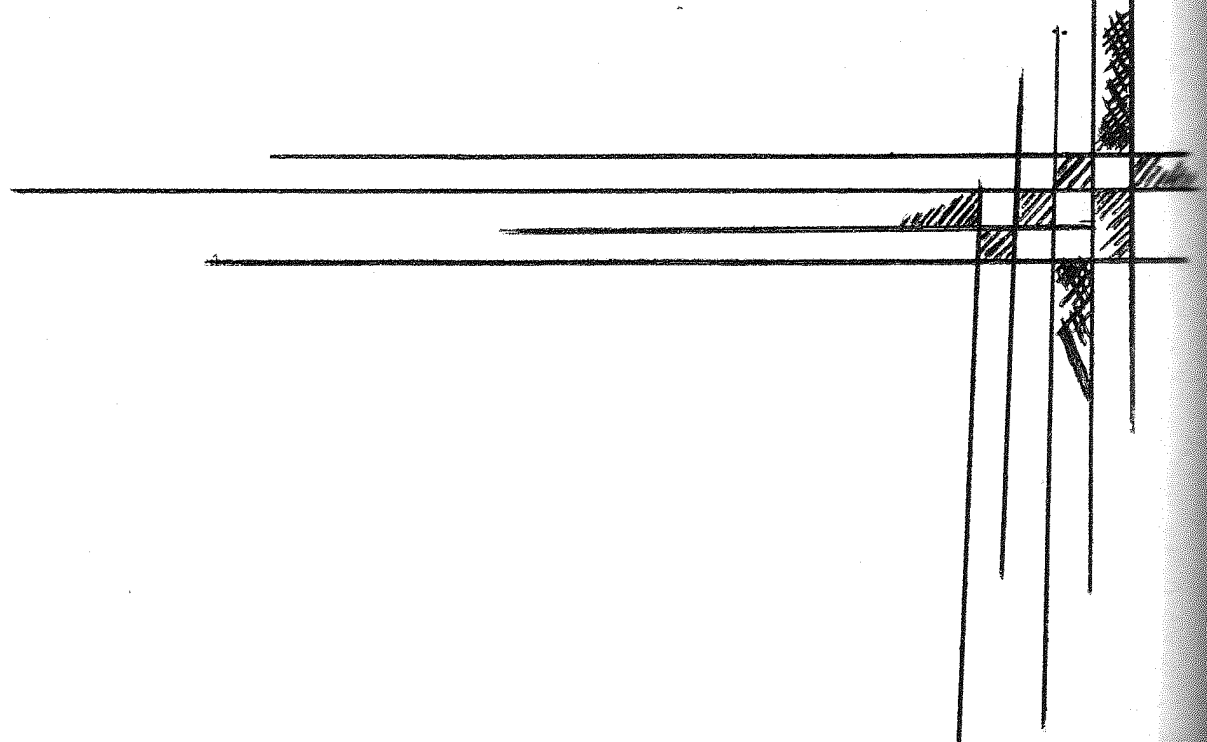
עודד אמר שיעשה כמיטב יכולתו , אך בשבילי היה זה ברור שעודד יגיע למחרת כמתוכנן . ניפרדנו לשלום ועודד נסע עם העוקב הריק בחזרה לבסיס . כיום ששי בבוקר קמנו וציפינו לעודד. לאחר ציפיה ממושכת היתחלנו לדאוג שהרי עודד לא היה מאותם אלה שמאחרים. בשעה 09.00 החלטתי לנסוע לבסיס להביא מים כי חשבתי שמן הסתם לא השיג עודד רכב .

חוך כדי נסיעה, כשהחברה על המשאית עליזים, לפני היציאה הכיתה. הגענו למקום שבו הכביש עולה לנקודת תצפית, ואז ראיתי במרחק מה מאיתנו רכב הפוך. בהתחלה זה ניראה לי כטנק הפוך, אך משהתקרבו היבנו שמדובר ברכב עם ארבעה גלגלים, אך עדיין לא זיהינו אותו . הגברנו באותו רגע את מהירות המשאית ואז נתגלה לעינינו הקומנדקר כשהוא הפוך על גנו כחמישה ק"מ מהכביש והעוקב מלא עדיין מים רתום אליו. -

ירדנו במהירות מהרכב, ובדקנו את מנוע הקומנדקר, התברר לנו
שהוא עדיין חם. היבנו שהקומנדקר היתהפך רק לפני זמן קצר
ושזה הרכב של עודד שציפינו לו. מיד נתקפנו פחד כבד מהתוצאות.
עד הבסיס שרר שקט מעיק לאורך כל הדרך חזרה. אני זוכר שחשכתי -
"שרק לא יהיו פצועים". אך דחיתי את כל המחשבות על פצועים שהרי
בכלל לא היו כתמי דם.

הגענו לבסיס וראינו את הראש מדור ציוד מיכני הנדסי, סרן גדעון,
רץ לעבר לישכת המפקד והיבנו שקרה משהוא אך אף אחד לא העיז
לפצות פה ולומר מה קרה? . אז יצא גדעון והודיע לנו כשכולו
קפוא ובפנים חיוורות - "עודד נהרג!" שתי מילים,, אך שתיים
אלו היכו בנו כרעם ביום בהיר.

שקט שרר, כולם הרכינו את ראשיהם ונשארו עומדים מאובנים
על מקומם כאילו לא הסכימו לאשר שמעל וציפו לשמוע את ההיפך.
שיאמר מישהוא שאין זה נכון, כי זה לא יתכן.
ההודעה לא השתנתה והתפזרנו כולנו בדממה.
היום ארבעה חודשים לאחר המקרה. בכל פעם שאנו עוברים בקטע הכביש
שבו נהרג עודד. באפן פתאומי כבמטה קסמים, שורר שקט ברכב, והכל
מפנים ראשים ומביטים בכתם השמן השחור שנותר במקום בו היתהפך
הקומנדקר של עודד ז"ל.

שלושים יום עברו מאז נתכשרנו בבשורה שטרם למדנו לעכלה .
 עוד עכשיו כשמעלעלים מדי פעם באלבום התמונות ומלוויים את
 שנות ילדותינו בזכרונות - נתקלים בעודד הבריא, המוצק,
 בעל המזג הנוח והעיניים שופעות טוב הלב-קשה לתפוס, קשה
 להכין, כי הבלתי מנוצח והחזק כל כך-יכנע לכוח שאין בידינו
 לבלמו . אך אם עובדה יבשה טופחת ומדגישה בפנינו את המציאות
 המרה, עלינו להדגיש, כי בעודד היו טמונות תכונות יפות ואנושיות
 כל כך שייקל להתנחם בהן, שיש לאמצן ולנסות להחיותן-שמץ של
 זכרון-עד, שיתלווה לירושה הצנועה והיפה שהותיר לנו עודד,
 שתמיד יהיה קשור אצלנו במושג "עודד" .

עודד ידע למצות חיינו ולא חסך מעצמו הנאה, הוא ידע להנעים
 את המועט שהוקדש לו . לפנינו מצטייר אותו עודד שאהב ישיבה
 בצוחא וגילה סובלנות מירבית לזולת. יותר מכל אהב לצחוק
 במלוא הפה - צחוק שהיטב לו סיפוק רב ונחת רוח .
 בעודד התמזגו שקט ואורך רוח, הוא קיבל את המוטל עליו ברוח
 טובה , נמנע מכעס חסר דסן . תמיד השתדל לשמור על שוויון
 נפש. תכונה נוספת שאפיינה אותו - ההתחשבות לגילוי יחס אוהב
 לאחר. תמיד היה מקשיב ולא נתן לאדם להיחשף בחולשותיו - היה
 מסייע לאדם הנמצא במצוקה ומקדים בברכת "שלוש" לעוברים כדרכו .
 עודד הצטנע בדרכיו ולא שמענו אותו רוטן, גם כשכמצב היה קשה
 וכשהתמודדות עם הקשיים הכבידה, הוא העדיף לשתוק מאשר לרגון .
 הוא ידע לבחור את הטוב מכל דבר .

עודד היה החלטי בחייו וידע מה רצונו . כבר בשנות בית הספר
 המאוחרות הוא היה החלטי ברצונותיו ובחר ללמוד ב"נעורים" .
 ואמנם הוא צדק, הלימודים שם הסבו לו סיפוק ושמחה. הוא סיים
 את לימודיו כתלמיד מצטיין . הוא אהב ללמוד ובחר במקצוע שמאוחר
 יותר אף עסק בו בשירותו בצבא .

גם בשרות הצבאי נחל עודד הצלחה רבה . הוא השכיל ביחסיו עם
 הבריות, עד כדי כך שחייליו בחרו בו כמתווך בינם לכין מפקדיהם.
 הוא היה פשרו מטבעו ונין בחכמת חיים רבה . חבריו אהבוהו

וגמלו לו על הלכביות ואהבת הזולת שהקרין על סביבתו .
סמל לאיכפתיות ויוזמה להיטיב ניתן לראות במפעל בו התחיל עודד
ולא הספיק להשלימו . הוא תיכנן להקים מועדון לחיילים ששירתו
עימו - תוך שאיפה להנעים את שעותיו הפנויות של החברה ביחידה .
ושוב אין בכוחן של מילים לרכך כאב או לנחם , אך , עודד ,
מקומך לא יפקד מעימנו עת נשב כולנו יחדיו -
כי האלומה לעולם תישאר צרורה ומצוררת .

בני הכיתה

עודד...

אנו זוכרים את עודד כאחד מבחירי תלמידינו. אמנם היינו יחד רק שנת לימודים אחת, אך עודד הצליח בשנה זו להרשים אותנו כתלמיד בהופעתו, ביושרו, בחריצותו ובקבלת אחריות ככל משימה שהוטל עליו.

ביולי 1971 הופיע לראשונה בנעורים, עבר מבחני כניסה ולשאלותינו ענה כבהירות שהוא באמת מעוניין במקצוע ושהוא נמשך למקצוע. כבר כתחילת לימודיו עמד במשימה בצורה מזהירה. בתאריך ה- 12.12.71 באסיפת הורים ציינו לראשונה באזני הוריו שהוא תלמיד טוב אחראי וחרוץ. ובתאריך 19.3.72 נאמר להוריו שעודד הינו אחד התלמידים המצטיינים של כל הקורס והוריו יכולים להיות גאים בכך שכזה. עודד זכה ב-20.6.72 לתעודת סוג א' במקצועו כתוספת תעודה של חניך מצטיין. עודד הצטיין כשקט נפשי מיוחד במינו אשר השרה אורה טובה ורגועה גם על שאר חבריו. כל בני כיתתו חבבוהו ונשאו את עיניהם אליו ואנו מוריו נהנינו מהמוראל הגבוה שהוא וחבריו הצטיינו בהם והכל בזכות עודד. עודד נשאר נאמן בדרכו זו גם בצבא. כשהתענינו אצל סרן יוסי על חניכינו חילינו ליחדה, ציין כראש ובראשונה את עודד שהוא חייל למופת וכל סיכויו בצבא להתקדם בסולם הפיקוד. סכוי זה נקטע לפתע. הידיעה על מותו זעזעה אותנו קשה. היאך הולכים מאיתנו הטובים תמיד ראשונים.

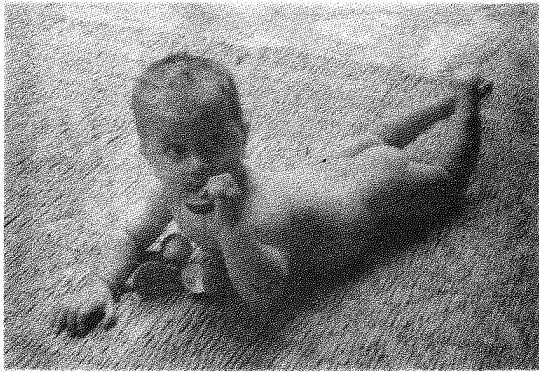
יהי זכרו ברוך

מאיר הררי

מרכז - המגמה

"נעורים"

אמא מספרת ...

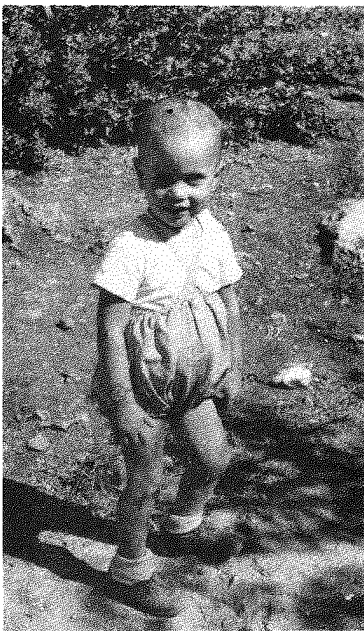

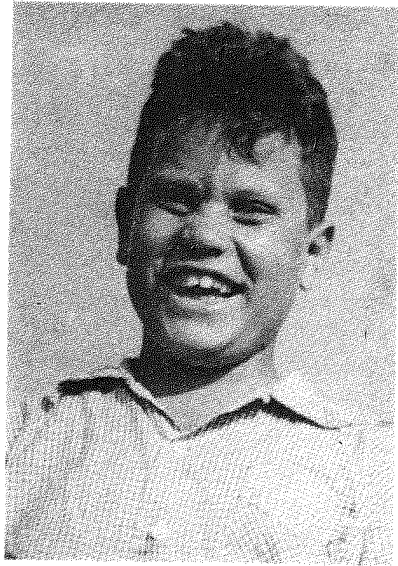
חברים שראו את עודד כמה ימים
לאחר היוולדו, קראו לו עודד
היפ'פה. אחת המטפלות בבתי
הילדים - אושי שמה, פינקה אותו
במיוחד, אף על פי שלא היתה
המטפלת שלו. פעם באו כמה אנשים
מחוץ לארץ למעין צבי בכדי
להסריט סרט על ילדי המקום.
כאשר הגיעו לבית התינוקות ורצו

להתחיל כעבודתם, הלכה אושי למיטתו של עודד, השכיבה אותו ב"פוזזה"
מתאימה ורק אז נתנה להם רשות להסריט... כמובן את עודד.

זמן קצר לאחר היוולדו היה עלינו לקחת את עודד הביתה בגלל
הצפיפות הרבה ששררה בבית התינוקות. שבוע ימים שהה עודד בבית
ושבוע ימים בכה בלי הרף. התחננתי לפני יהודית, המטפלת, שתיקח
אותו חזרה לבית התינוקות, וכך אמנם עשתה. מאותו רגע בו הגיע
עודד לבית התינוקות השתנה מצב רוחו והוא נעשה שקט, רגוע וחביב
ביותר.

עודד גדל ושמן, כי אהב לאכול, אך סבל מפצעים בראשו. לפי עצתו
של הספר גילחנו את כל שערותיו
ונותרה רק "קרחת", אשר לעודד
לא הפריעה במאום. הכנסנו אותו
לבית - חולים בעפולה לכדיקות
לתקופה של ששה שבועות, אשר
היוותה תקופה קשה מאוד עבורו.
אך הנה פרצה מלחמת סיני ועודד
חזר הביתה כשבאמתחתו רשימה ארוכה
של אוכל דיאטה עבורו כמובן.
המטפלת והמכשלת, שהיו מודעות
לתיאבוננו הגדול עשו יד אחת
במאמצים להביא את עודד על
סיפוקו עם מאכלים אלו.

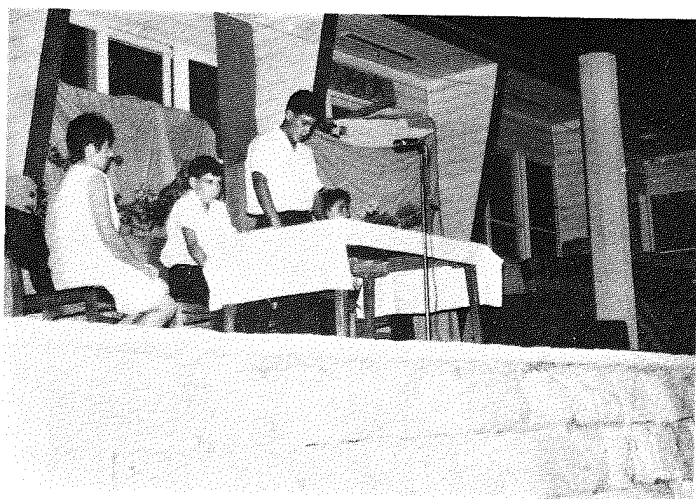

אם כן, גדל עודד ונהיה לאחד הילדים הנחמדים ביותר. תמיד צחק, כל כך אהב לצחוק עד שצחוקו דבק גם באחרים שסכבו אותו, ולבסוף צחקו כולם. הוא אהב לעזור בכל מקום - אם בבית, בבית - הילדים או בכל מקום אחר. לא פעם סיפרה לי סבתא זו או אחרת שעודד הציע לה את עזרתו בהביאו לה את פח הנפט שעימה - לביתה.

גם כאשר גדל ונכנס לעבודה במשק הוא השקיע בעבודה את כל כוחו. העבודה האהובה עליו הייתה בענף המדגה, שם עבד מעל ומעבר לשעות העבודה המקובלות.

היו לו כבר מגיל צעיר דיעות ברורות ומוסכמות לגבי עניינים שונים. כאשר אחיו, גיורא, המבוגר ממנו בשנתיים וחצי, עלה לתורה בבית-הכנסת ב"זכרון יעקב", הודיע לי עודד, עם צאתנו מבית הכנסת, שהוא לא יעלה לתורה בהגיעו לגיל המצוות.

ואמנם, כך היה. עודד חגג את מסיבת בר המצווה במעין צכי כמו רוב חבריו אך לא עלה לתורה. דיעה ברורה היתה לו גם בענין הזמנת

אורחים למסיבה בד המצווה. עודד ביקש ממני שלא אזמין אורחים -
(מכרים או קרובי משפחה) אשר הוא אינו מכירם אישית. הוא טען
שזו היא המסיבה שלו ואל לו להזמין אליה ולקבל בה מתנות מאנשים
אשר מעולם לא פגש קודם לכן .
עלי לספר על עודד מקרה המצביע על התנהגותו האופיינית כל כך
של עודד: -

עודד היה אז בן שמונה שנים. ישבנו בחדר האוכל ואכלנו והוא
שיחק עם חבריו בחוץ, כשלפתע נשמעו צרחות וקולות התרגשות גדולה.
רצנו החוצה ומצאנו את עודד כשרגלו שותתת דם - הוא נפל בשעת
המשחק על אבן ובשר רגלו נחתך מעל לכרכו, ממש עד לעצם. מיד
לקחנו אותו לרופא ואורי עם עודד ארבעה חברים החזיקו את עודד
עד שהרופא גמר לתפור את החתך. התפירה נעשתה ללא הרדמה כלל
ועודד צרח בכל כוחותיו והשתמש בכל אוצר המילים המוכר לו בכדי
לא לחסוך מהרופא שום קללה. כאשר כילה הרופא מלאכתו ולעודד
ניתנה הרשות לקום ולצאת, קם עודד, ניגש לרופא, ומכל עומק
ליבו אמר לו - " תודה רבה " .

עודד היה מגושם
בתנועותיו, אך דבר זה
לא מנע ממנו להשתתף
בהתלהבות רבה בענפי
הספורט השונים.
עד לגיל חמש עשרה
הוא עסק בשחיה
והשתתף בהצלחה
בתחרויות שונות
בענף זה .

מאוחר יותר התחיל לשחק בכדור - עף ובענף ספורט זה נשאר
ועסק עד למותו .

עודד לא אהב ללמוד, אך כאשר
נכנסה כחתו לבית ספר התיכון
"כפר-גלים" הוא החליט להתחיל
לקחת ענין ברצינות.
שנתיים למד בכפר-גלים,
ולאחר מכן עבר לבית הספר
"נעורים" לעשות בו את שנת
הלימודים האחרונה.
בשנה זו אזר את כל כוחותיו
ומרצו בכדי להצליח בלימודיו.
כאשר בא בסוף השנה הביתה
וסיפר לנו שהוא נבחר
ל"תלמיד המצטיין" היינו
גאים מאוד.

עודד אהב את ביתו ואת משקו ובמיוחד אהב את בני כחתו.
לאחר שהתגייס לצבא הוא ניצל כל הזדמנות בכדי לבוא הביתה,
גם אם הדרך היתה ארוכה וזמן שהותו בבית היה רק כמה שעות,
הוא היה בא, לראות את החבר'ה, להגיד לנו שלום, לספר שהכל
בסדר, ושוב היה נוסע, בחזרה.
עודד לא רצה שנדאג, תמיד אמר שאין שום סיבה לדאגה ושהכל
בסדר. ביום בו קרה האסון חיכינו לשובו של עודד הביתה לשבת,
כי בשבת זו הוא רצה לצאת איתנו לטיול.
אך הטיול לא התגשם, כשם שלא התגשמו כל התכניות אשר תוכנן
בחיינו לעתיד.

יהי זכרו עמנו תמיד

עודד

טרם מלאו עשרים שנה
וכבר אנו בדרכך האחרונה,
הותרת אותנו נדהמיכ.
גבוה , מתמר ורחב מידות
רק עוד בחזקת זכרונות .

עודה ,

ניחנת בתכונות שסייעו לך
בקשריך עם הסובב אותך,
טוב לבך והרצון לבוא לעזרה
יושר הליכותיך ורגישותך
כל זאת בהצנע
הפכו אותך
לאדם אוהב ומבין .

לחצנו ירך החמה ,
החלפנו מילה
וטפיחה על השכס -
אז עדיין לא ידענו פירושם,
אז נהגנו כפיתוך הרגל
בתקווה להתראות כל-נתבדה .

קשה הפרידה -

מעגל החיים חובק בו
עולם עשיר מגוון ורב-מימדים.
הלוואי ונדע להמשיך דרכך
ולא נכזיב את אשר היה עוד לפניך.

עודה ,

אין מילים בפינו

לומר את אשר עמנו

צר לנו עליך וקשה מזה ההגיון .

לכד נשארנו ולעולם נזכיר אותך.

הירצה שלשלת

בת שנות ילדות

אף נעורים ויצירה .

עתה התרוטף הכל .

דברים באים על קיצם

טרם עת וזמן

ונכפיים ממעל .

הותרת הורים ואחים

שכה היית יקר להם

והם כה יקרים לך .

השארת פצע

שלא מילים וספק אם זמן

ירפאו אותו .

נשאב תקווה מחודשת

מהאופטימיות שלך, עודד,

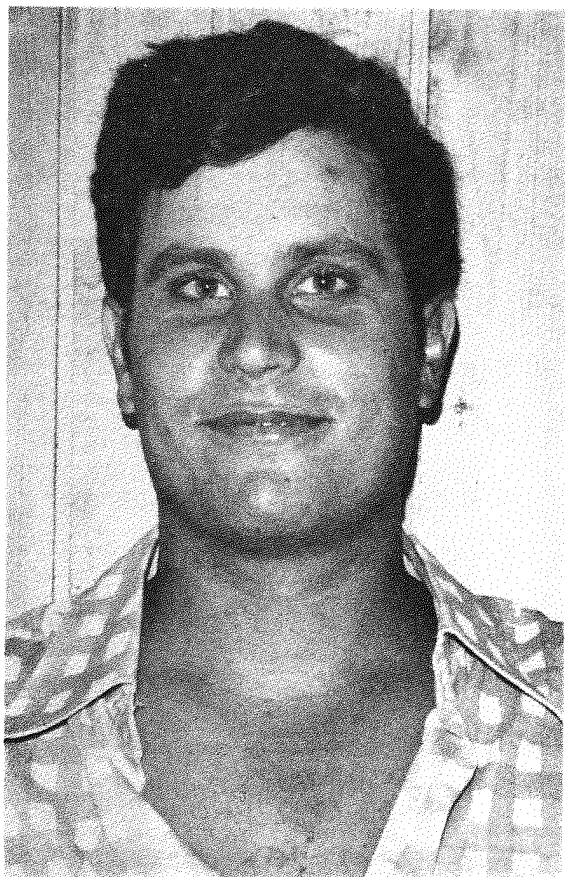
שתמיד היתה

ולעולם תהיה נזכרת .

היית ותשאר

חתום על ליבנו .

חבריו לכיתה

קווים לדמותו

(מפי חברי קבוצתו)...

התאספנו מספר חבר'ה מכיתת איל במוצאי שבת - אלו שזכו לבלות את השבת בבית. ניסינו להעלות זכרונות ילדות משותפים עם עודד, שהרבה נזכרים בו ומתקשים להאמין כי הקשר נותק, ואילו את החוויות הבאות נצטרך כבר לעבור ועמנו חלל אחד.

ללא הכוונה מסוימת ובחופשיות בלתי מצופה החלו הדברים נאמרים בשטף... החבר'ה העלו זכרונות ואלו התרכו ככל שנמשכה הישיבה

בצוותא. אולי באמצעות הזכרונות ישוב עודד אלינו, נראהו יושב בינינו זקוף גבוב וחזק כפי שהיה. להלן קטעים מהשיחה כפי שהצלחנו לקבצם: -

ילדות

רמי, אסף : מעלים קו בולט ואופייני לעודד - "הוא אהב אוכל דייגים" - כבר מהגן היה מזדהה עם אביו ועבודתו. הוא היה מערכב מיני אוכל בעלי טעמים שונים, כמו אוכל מטבל הרבה בפילפל שחור או עגבניה עם ריבה יחדיו... .

מוטי : כשהיינו זאטוטים הנגנו להעביר את שאריות האוכל מהצלחות שלנו לעודד על מנת שהמטפלות לא ירדו לחיינו ויאפשרו לנו לקום מהשולחן.

אסף : כשהיינו ילדים, סיגל עודד לעצמו דיבור מצחיק, הוא היה נוהג לבלוע אותיות רבות, שכן, לפי דבריו: - "כך היו - מדברים בדיג".

ערן : כבר בכיתות היסוד הגבוהות הצליח להשתחרר מההיגוי השונה.
עודד נעשה בטוח בעצמו והתגבר על המכשולים הקטנים שליוו אותו בילדותו .
רמי : בסמוך ל"מועדון לחבר" במקום שהיה פעם האמפייתאטרון, שם נהגנו
להעיף עפיפונים. יום אחד התאספנו שם וזרקנו אבנים בכוונה לקלוע במכוניות
העוברות בכביש. ראינו ניידת שהחלה להעפיל אל זכרון, כנראה. עודד נבהל
והחל לצעוק לפתע - "ניידת! ניידת!!!" - הוא פחד מאוד מהפסטה .
ערן : באחד ממחנות התנועה הציבו את עודד כ-כסיס למתקן מיכ... שמו עליו
כדים ורשמו על "המתקן" העטוף למשעי - "מתקן מיס", האחראים במחנה עברו לסיור
ביקורת והעניקו לנו נקודות נוספות עבור ה"מתקן המקורי"...
אסף : לעודד היו רעיונות מקוריים מאד, למשל - במלחמת ששת הימים הוא
חפר שוחה מיוחדת - לאופניים .
רמי : עודד אהב לחפור - ימים שלמים. הוא היה קנאי למלאכתו ולא התיאש,
בסבלנות ובשקידה מופלאים היה עובד עד לסיום מלאכתו .
אסף : עמיר היה נוהג להיטפל לעודד והיה מזנק עליו לפתע . תמיד חזרה
ונשנתה תופעה זו - בכל מקום שעמיר נגע בו היה נוהג לקבול על כי -
"דווקא שם יש לו פצע" .
רמזחגי : עודד היה מבסוט שאמא שלו היתה אחראית על מחסן הנעליים
לילדים - כך נפתרו בשבילו סוף סוף הבעיות הקשות שהיו לו בגלל מידתו
הגדולה במיוחד של רגליו .

בית הספר

מירי, שטיפלה בנו בשנות בית הספר המוקדמות, מעידה על עודד כי
היה מסודר מאוד . "היה בו ניגוד מסוים", אומרת מירי, "מחד - הוא היה
מוכן להתלכלך בעבודה - בהתאם לצורך העבודה, ומאידך - הוא מאוד היה פדנט
ונקי בשעות שלאחר העבודה" .
ערן : עודד אהב מאוד להתקלח והיה נהנה שעות רבות מעמידה מתחת למים
זורמים. יחד עם זה היה מוכל לזחול ולהתפלש בבוץ ולצאת מזה כמה שיותר
מלוכלך .

מירי : בחורף פגשתי את עודד וערן כשהלכו לתפוס "כורים". כבר אז ניכרו בו ביטחון עצמי ובגרות יחדיו. אבל הוא לא נהנה מבית הספר ורצה לסיים לימודיו בהקדם. ועם כל זאת מצא את דרכו ב"נעורים", מצא בבית ספר זה סיפוק רב ואף גמר אותו "כחניך מצטיין".

רמי : הוא אהב ללמוד הפעלה ותיאוריה של כלים כבדים ולכן התמסר כל כך ונהנה מלימוד זה.

מינה, שלימדה את כיתתנו בכתות ד' - ו' מעידה עליו כי - "היתה לו תבונת-כפיים", הוא אהב לעבוד, להיות לעזר לחבריו ולזולת.

בהמשך השיחה העלת מינה רשמים מחוויותיה הראשונות בפגישה שלנו בכיתה ד'. כימים הראשונים של שנת הלימודים עודד התרגז וחטף "קריזה", הוא סבב את הכיתה בככי וברוגז עצום, כשמוטי עבר ל"צד של מינה הוא התרגז עוד יותר וזרק אבן שפגעה בראשו של מוטי וגרמה שם "חור". הכיתה כולה התרגשה מאוד עד שסיפור זה הפך לחלק נהווי הזכרונות של הכיתה.

בהמשך - ממהרים הנוכחים בשיחה להזכיר שבנגוד לשנות ילדותו - בזמן האחרון לחייו - עודד היה שקט, רגוע וטוב-לב, ואף לו אחד זוכר אותו מבטא כעס או מטיח מילים קשות.

עם זאת - גם בשנות ההתבגרות עודד היה שובב גדול ובין "מלכי ההצעות" - הוא הגדיל לעשות בשטח זה ועד היום כשמזכירים נושא זה, כל הבנות נזכרות במעללי שובבותו.

השיא היה - כשכדלת העץ של מקלחת הבנות היו הבנים מחררים את העץ. הם לא בחלו בשום שיטה - במקום חיבור הדיקט לדלת - שם היו יוצרים את חורי ההצעה, וכל אחד מציץ בתורו. יום אחד פקעה סבלנותו של עודד מלחכות לתורו, הוא נטל מטאטא והנחית בו מכה אחת הגונה על הדלת ונוצר אז פתח הצעה גדול להחריד, דרכו היה אפשר לראות בנוחיות - הרל! מאותו יום ואילך נכנסו הבנות לפתח נוראי בשעות הרחצה שכן חור זה היה צריך לכסות במספר מגבות ככדי למנוע הצעה. אך להתחכמותיו של עודד בשטח זה לא היה סוף - הוא ואיתו משתפי הפעולה שלו היו מתגנבים בשקט ובעדינות מסיימים את המגבות - והרי לכם שוב הצפית בנוף מרהיב עין....

ליאורה : בספריה היה עודד נוהג לבחור אנציקלופדיות, הוא אהב ספרים עם הרבה תמונות .

מוטי : בקורס מדריכים עודד וחניך בשם יוסי היו נפגשים כל פעם במקום בו היה אפשר לקבל מנה נוספת . יוסי קרא לעודד בשם החיבה - "עודי" ועודד כינה את יוסי - "יוסי וחצי" - על שום ממדיו .

אסף : עודד שחה בסגנון "חזה" והיה זמן בו הוא הצטיין בשחיה והיה הראשון בכיתה .

ערן : פעם רצנו למגרש הגדול, שם התקיים שעור לספורט על-ידי "צבו". כשהגענו למעלה גילינו שעודה איננו איתנו. חיפשנו אותו בכל מקום עד שמצאנו אותו לבסוף יושב תחת לעץ וומלא אחד מהתפקידים החיוניים ביותר לגוף ...

בכל הזדמנות, בעבודה ובטיולים, עודד היה מתיישב - כשתמיד היה דואג לו לפני כן לכמות מספקת של נייר טואלט...

אבנר : עודד היה נוהג לקצור את כל הרשא במספרי דשא...

אסף : בגינה הסמוכה לבית הילדים, מתחת לחלון, היתה חלקה מוזנחת לחלוטין, עודד "התלבש" עליה בכל הרצינות והפכה לגינה פורחת . היה זמן בו החליט לדאוג לכל הנושא של הנזי מסביב לבית הילדים, הוא ביצע זאת בחריצות רבה ובעקביות .

מוטי : "עודה" התגייס כשאנחנו עוד למדנו, והיינו מאוד גאים שיש לנו חייל בכיתה .

ערן : הוא גם היה הנהג הראשון בכיתה .

תאו : הוא קיבל רשיון כבר לאחר שבעה שעורים. עודד אהב לחיות .

ערן : עודד היה תמים. לפני שהלך לצבא לא היה לו נסיון בחיים הרבה. בצבא הצליח להשתחרר מתמימות זו . לאחר שנעשה מפקד בצה"ל - בשלב האחרון בו היה צריך לקבל דרגת סמ"ר - רכש נסיון ובנה את אשיותו .
רמי : עודד אהב ליהנות מהחיים . הוא אהב לשתות יין .

ליאורה : עודד היה מסור מאוד למשפחתו ואהב את סבתו - אמא של אורי .

הוא התמיד לבקר אצלה, בלט הקשר החם בתוך המשפחה ובין האחים .

אסף : "עודה" אהב לנסוע לה "בונים" . בתיכון - נסע עם איתן ג .

ובפלחה התחלפו . לאיתן היה רשיון נהיגה ולעודד-לא . היה בונץ בפלחה

ועודד החליק לתעלה עם הטרקטור . כשהם הגיעו בחזרה למעין - הוא פחד

ללכת ולספר על המקרה - אך בכל זאת הוא אזר אומץ והלך לאליעזר וגלל

לפניו את כל הפרשה - וזה היה מזלו , אנשים העריכו את אומץ ליבו ונסו

לסלוח לו על חטא בעורים זה .

רמי : "עודה" אהב לעבוד בשבתות וחגים ובכלל ככל הזדמנות . הוא

היה מושך רשתות ומפליא בכוחו ומרצו .

ערן : עודד אצר בחובו כוח פיסי עצום, אך נרתע מלנצלו .

כרמלה : בכלל, במשיכת חבל הוא היה תמיד "העוגן" .

רמי, ציפי : לעודד היה יחס מיוחד לחיות . הוא היה ממציא טקסים

שונים לקבורת חיות שהיו בבעלות הכיתה . היה מקיים "לוויות ממלכתיות"

ליונים . אך הפרשה המוכרת וזכורה לנו במיוחד - בה נוכחנו כולנו -

היתה לווייתו של השפמנון שגדל בכריכה שלפני הכיתה .

ישי : הוא חפר קבר לציפור ומצא "מכרה סיד" ליד כיתת דקל ועל

הטקסים והתפילות כמובן שהוא היה הממונה .

ליאורה : עודד היה צוחק עד לבכי .

אסף : מספיק שהיו מזכירים לו משפט או מילה שהיה מעלה את צחוקו -

כדוגמת - "א-שוקל עודה" והוא היה מתפרץ בצחוק ומדכיק את כל הסובבים

אותו .

מוטי : בטיולים היה סוחב את כל התרמילים ונהג לעזור לבנות .

ערן : הוא לא הכיר את המילה "לא" . תמיד היה מוכן לעזור .

ישי : בכיתה תמיד נחלץ לעזרת ועדת התרבות .

ערן : בכל מקום שהיה - היו לו חברים . הקשר לא היה עמוק אך עם

כל אחד הוא ידע להסתדר .

מירי : למרות הקושי למצוא קשר עמוק הוא היווה חברה נעימה לכל אחד .

אסף : לעודד היה דמיון רב והוא אהב להלעיט אותנו בסיפורים רבים .

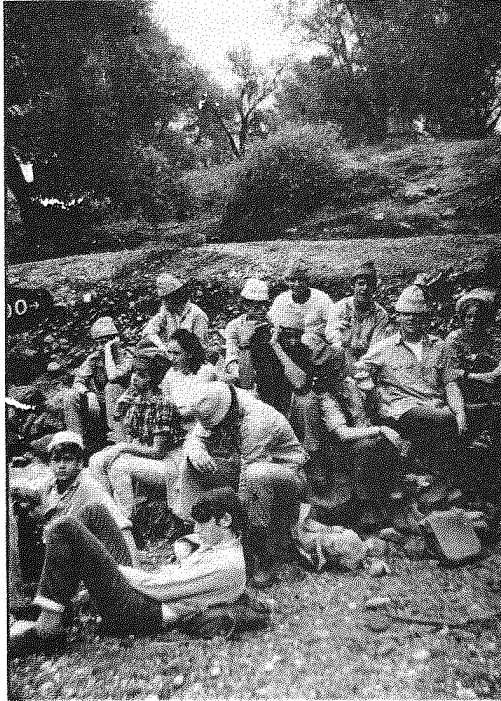
רמי : הוא אהב להסתפר אצל ספרים מעולים, אהב שיחפפו לו את הראש .
מירי : התספורת היוותה אצלו נושא חשוב הוא היה מאוד גנדרן .
אם היה לו כתם או קמט כבגדיו הוא היה בא אלי מיד שאמצא פתרון לכך .
כרמלה : כל יום ששי כש"עודה" בא הביתה, הוא נהג ללכת עם רמי
למחסן הבגדים - ולרוב היה חוזר ובידיו חולצה חדשה . הוא טען שצריך
לחיות - כי "מי יודע מה יהיה" וברוח זו נהג . לפני שהלכתי לצבא
ככיתי לעודד שאני מפחדת ואיני יודעת מה לעשות. אז הוא אמר לי :
"אל תדאגי, הכל יהיה בסדר, מה את יודעת - אני בעצמי עושה דברים
בצבא שלא הייתי מאמין שאי פעם אעשה!" .

לשיחה זו הצטרף תיאו, שהיה לעודד, חבר טוב והירכה לשוחח איתו :
" פעם כששוחנו על עתיד הקיבוץ, עודה אמר לי שהוא תולה תקוות גדולות
בחברים שלו, שהוא נותן בהם אמון ושככוחם להביא שנוי למשק - שהם יהיו
כוח וחברה טובה למעין . הוא אהב את חברי כיתתו וסמך עליהם .
כרמלה : עודד אריק ואני רצינו להיות בגרופית בשנת שירות שלנו .
נסענו לשם אך בדרך חזרה שכחנו את התיק שלי - תיק שמאוד אהבתי,
ולא הצלחנו לאתרו . עודד מיד דאג לי , וכשהגענו צילצל למשטרה, מסר
את כל הפרטים הדרושים אך הוסיף עליהם תוספת קטנה - הוא נקב במחיר
רב יותר מערך התיק וזאת בכדי לפצות אותי - שלפחות ארוויח קצת מכל
ה"עיסקה" הזאת .

מעט מהתקופה האחרונה

מירי, אסף, ערן : עודד אהב מאוד את רובינל ז"ל ונפגע מאוד
מהידיעה כי הוא נפל . רובינל היווה בעיניו סמל ומופת . הוא התפרסם
בגבורתו בזמן מלחמת ששת הימים, כן זכה לעלות בסולם הדרגות והגיע
למעמד גבוה בגיל צעיר - מותו בא לפתע ועודד התקשה להשלים עם עובדה זו .
ערן : בצבא הוא שימש כמדריך חבלה והיו לו מחברות מסודרות מאוד .
במלחמת יום הכיפורים הוא הפעיל טילים .
כרמלה : יומיים לפני שנהרג - בא לבקר אותי בירושלים. הוא וחבריו
תפסו שתי בנות . הם בילו יחדיו ואז הזכרתי לו את ההלוויה של
רובינל ז"ל. כשהוא בא הביתה כדי להיות נוכח בהלוויה הוא העלה
רשמים מאוחר בערב מהבלוי המשותף בירושלים .

עמיר : כסיוול השנתי לגליל, הגענו ל"הגושרים". היה קר ובערב התכנסנו לכילוי כל בני הכתה, כחורשת סל. ארבינקה, עודה ואלדר נכנסו למים הקרים ושאר החברה עמדו בחוץ רועדים מקור ולא הבינו למעשיהם.

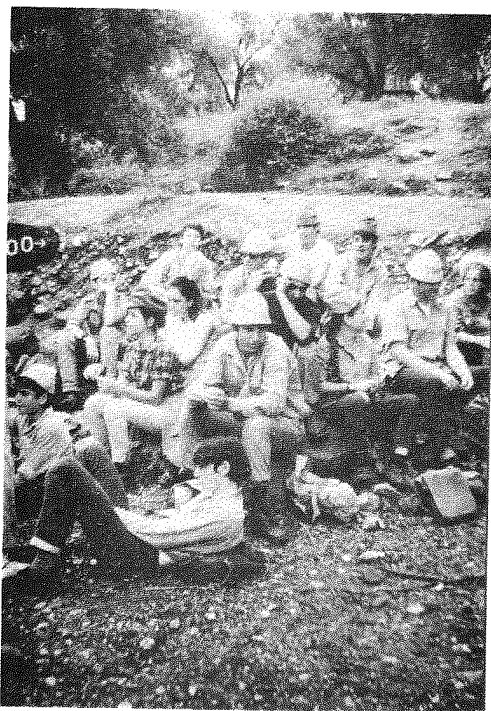

זכורים לי הימים ב"גזר",
עודה היה בא לבקר אותי ותמיד
שמחתי לראותו, כי הייתי לבד.
"גנבתי" שמיכה ובמיוחד שמרתי
אותה לעודה, שיהיה לי במה
לכסותו כשיבוא. הייתי מדליק
לו תנור ומכין כוס תה.
עודה אף פעם לא מצא את הדרך
לחדרי, ותמיד כשבא, ידעתי,
שיש ליכש את גרבינו ולהחם
את רגליו, כיון שבדרך היה
עובר תעלת מים ומיני שלוליות.
עודה היה ישן ובבוקר
נהגתי להעירו עם כוס תה.
זה הפך להיות מנהג קבוע.

יום אחד שמרתי בבית, עודה בא הכיתה, שאלתי אותו אם הוא רוצה
"סיבוב" על המכוננית - "ודאי" הוא ענה לי וכל הדרך היה מבסוט.
למדתי אותו להעביר מהלכים ולנהוג והוא היה מאושר. ב"גזר" למדתי
אותו לנהוג כפולסווגן.

עודה היה גבר לעבין. איך שאהב לישון!
היה שם עליו שמיכה ועוד שמיכה ו"חורפ". תמיד היה לי לחברה נעימה.
דבר נוסף שהיה חוזר ונשנה מדי פעם-עודה השתדל להגיע ל"גזר"
במיוחד ביום שלישי, שהיה מיועד להקרנת סרט - בערב, ותמיד כשעודה
כבר הגיע, הסרט לא הוקרן ונגרמה לו אכזבה גדולה.

איתן : מאורע שזכור לי היטב, שהיה חוזר על עצמו מדי סוף שבוע כשכל החיילים נוהגים לחזור הביתה - מיד פושטים המדים

ויושבים לשיחה קלה.
לרוב היינו מתאספים
לפני הצריף, על שברי
כסאות או כל עצם
אחר שיכל לשמש כמושב,
היינו מתקבצים,
מחליפים רשמים
ומתבדחים מעט.
בקיץ לרוב, אחד החברה
היה מתנדב לקנות חבילה
גלידה או בקבוק קוקה-
קולה והחברי-היתה
בהנחת .

עודה היה נוכח לרוב במפגשים אלה בהם נהג לספר חוויות
ולהעלות מעט "צימוקים" מהשירות השגרתי בצבא, שפעמים
לא היה קל .

